

Sygn. akt: OSD 40/17

ORZECZENIE

OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO

OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH WE (...)

z dnia 27 września 2017 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych

we W. w składzie:

Przewodniczący: r.pr. G. K.

Sędziowie: r.pr. M. B. (1) (sprawozdawca)

r.pr. B. C.

Protokolant: apl. radc. K. O.

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r.pr. M. M.

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach: 28 sierpnia 2017 r., 27 września 2017 r. sprawy przeciwko radcy prawnemu D. S., Obwinionemu o to, że:

1.

w okresie od 17 marca 2016 r. do 2 sierpnia 2016 r. we W. działając umyślnie nie dokonał wobec klienta rozliczenia się z pobranych bezpośrednio na swój rachunek bez zgody klienta kosztów zastępstwa procesowego ze spraw sądowych (w tym sądowno-administracyjnych), w których był pełnomocnikiem Województwa (...), mimo wezwań tego klienta, to jest nie przedstawił ewidencji obrotu tymi aktywnościami i jego udokumentowania, jak też nie dokonał wydania takich środków na rzecz klienta, co stanowi czyn sprzeczny z prawem i zasadami etyki radcy prawnego,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego naruszającego postanowienia art. 6 oraz art. 37 ust. 3, ust. 4 i ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U.2016.233 z dnia 2016.02.25, ze zm.),

2.

dnia 4 marca 2016 r. we W. w korespondencji e-mailowej z pracownikiem Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) M. G. umyślnie nie zachowywał umiaru i taktu w swoim wystąpieniu, zarzucając „zmianę zeznań”, po których na sali sądowej przejechałby się po tym pracowniku jak po łysej kobyle, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego naruszającego postanowienia art. 6 i art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U.2016.233 z dnia 2016.02.25, ze zm.),

3.

w dniu 18 kwietnia 2016 r. we W. działając umyślnie nie zachowywał umiaru i taktu w ocenie pracy Z. B. – pracownika Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...), określając ją w e-mailu kierowanym do różnych osób – pracowników (...) jako serią pomyłek, uchybień i błędów, że jest do dyspozycji, jeśli pracownica ta chciałaby „rozbioru serii błędów na czynniki pierwsze”, ale uprzedza, że będzie niemiły, że Z. B. nie wyraża cienia skruchy, kiedy inne osoby „stają na rękach, aby ratować sytuację”, że cechuje ją brak „odrobinki pokory”, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego naruszającego postanowienia art. 6 i art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U.2016.233 z dnia 2016.02.25, ze zm.),

4.

dnia 19 listopada 2015 r. we W. w korespondencji e-mail adresowanej do pracowników Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) działając umyślnie nie zachowywał umiaru i taktu, używając słów wulgarnych w rodzaju: „być może wydam na dziwki”, „To nawet nie jest cyrk tylko burdel, moja ciotka miała burdel to był cyrk!”, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego naruszającego postanowienia art. 6 i art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U.2016.233 z dnia 2016.02.25, ze zm.),

5.

dnia 19 sierpnia 2015 r. we W. w korespondencji e-mail adresowanej do pracowników Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) działając umyślnie nie zachowywał umiaru i taktu, używając słów wulgarnych: „i DUPA znów dostają to samo GÓWNO!!”, sformułowań obraźliwych w rodzaju: „do tego trzeba woli, a nie tępoty urzędniczej”, „nie zniżę się do takiego poziomu, aby puścić pod swoim nazwiskiem takiego (...), „jakiś urażony DUPEK z (...), „uwagi merytoryczne nie trafiają do zabetonowanych główek”, jak też polegający na tym, że wypowiadał się w ten sposób publicznie o sprawach prowadzonych przez innych radców prawnych, nie zachowując tym umiaru, taktu i zawodowego dystansu wobec sprawy oraz naruszał obowiązek lojalności i koleżeństwa wobec innych radców prawnych, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego naruszającego postanowienia art. 6, art. 38 ust. 5, art. 39 i art. 50 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U.2016.233 z dnia 2016.02.25, ze zm.).

ORZEKA

1.

Uznaje Obwinionego r.pr. D. S. winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 17 marca 2016 r. do 2 sierpnia 2016 r. we W. działając umyślnie nie dokonał wobec klienta rozliczenia się z pobranych bezpośrednio na swój rachunek bez zgody klienta kosztów zastępstwa procesowego ze spraw sądowych (w tym sędowo-administracyjnych), w których był pełnomocnikiem Województwa (...), mimo wezwań tego klienta, to jest nie przedstawił ewidencji obrotu tymi aktywami i jego udokumentowania, jak też nie dokonał wydania takich środków na rzecz klienta, co stanowi czyn sprzeczny z prawem i zasadami etyki radcy prawnego,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego naruszającego postanowienia art. 6 oraz art. 37 ust. 3, ust. 4 i ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U.2016.233 z dnia 2016.02.25, ze zm.), i wymierza na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych karę upomnienia.

2.

Uniewinnia Obwinionego r.pr. D. S. od zarzutu popełnienia czynu polegającego na tym, że dnia 4 marca 2016 r. we W. w korespondencji e-mailowej z pracownikiem Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) M. G. umyślnie nie zachowywał umiaru i taktu w swoim wystąpieniu, zarzucając „zmianę zeznań”, po których na sali sądowej przejechałby się po tym pracowniku jak po łysej kobyle.

3.

Uniewinnia Obwinionego r.pr. D. S. od zarzutu popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 18 kwietnia 2016 r. we W. działając umyślnie nie zachowywał umiaru i taktu w ocenie pracy Z. B. – pracownika Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...), określając ją w e-mailu kierowanym do różnych osób – pracowników (...) jako serią pomyłek, uchybień i błędów, że jest do dyspozycji, jeśli pracownica ta chciałaby „rozbiórki serii błędów na czynniki pierwsze”, ale uprzedza, że będzie niemiła, że Z. B. nie wyraża cienia skruchy, kiedy inne osoby „stają na rękach, aby ratować sytuację”, że cechuje ją brak „odrobinki pokory”.

4.

Uznaje Obwinionego r.pr. D. S. winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że dnia 19 listopada 2015 r. we W. w korespondencji e-mail adresowanej do pracowników Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) działając umyślnie nie zachowywał umiaru i taktu, używając słów wulgarnych w rodzaju: „być może wydam na dziwki”, „To nawet nie jest cyrk tylko burdel, moja ciotka miała burdel to był cyrk!”, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego naruszającego postanowienia art. 6 i art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U.2016.233 z dnia 2016.02.25, ze zm.), i wymierza na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych karę upomnienia.

5.

Uznaje Obwinionego r.pr. D. S. winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że dnia 19 sierpnia 2015 r. we W. w korespondencji e-mail adresowanej do pracowników Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) działając umyślnie nie zachowywał umiaru i taktu, używając słów wulgarnych: „i DUPA znów dostają to samo GÓWNO!!”, sformułowań obraźliwych w rodzaju: „do tego trzeba woli, a nie tępoty urzędniczej”, „nie zniżę się do takiego poziomu, aby puścić pod swoim nazwiskiem takiego (...), „jakiś urażony DUPEK z (...), „uwagi merytoryczne nie trafiają do zabetonowanych główek”, jak też polegający na tym, że wypowiadał się w ten sposób publicznie o sprawach prowadzonych przez innych radców prawnych, nie zachowując tym umiaru, taktu i zawodowego dystansu wobec sprawy oraz naruszał obowiązek lojalności i koleżeństwa wobec innych radców prawnych, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego naruszającego postanowienia art. 6, art. 38 ust. 5, art. 39 i art. 50 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U.2016.233 z dnia 2016.02.25, ze zm.), i wymierza na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych karę upomnienia.

6.

Na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierza Obwinionemu za czyny określone w pkt 1, 4 i 5 karę łączną upomnienia.

7.

Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kosztami postępowania w kwocie 1285,80 zł (słownie: tysiąc dwieście osiemdziesiąt pięć złotych 80/100) obciąża na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. Obwinionego.

UZASADNIENIE

W dniu 4 lipca 2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W., w wyniku uprzednio przeprowadzonej wizytacji w Urzędzie Marszałkowskim Województwa (...) i wyrażeniu w sprawozdaniu Wizytatorów Zespołu (...) Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. negatywnej opinii o pracy zawodowej radcy prawnego D. S. (numer wpisu na listę radców prawnych prowadzoną przez Okręgową Radę Radców Prawnych we W. - Wr 967), postanowiła wszcząć dochodzenie w sprawie dopuszczenia się przez w/w radcę prawnego przewinień dyscyplinarnych.

W konsekwencji przeprowadzonego dochodzenia w dniu 31 lipca 2017 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. złożyła do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych we W. wnioski o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu D. S. zarzucając mu, że:

1.

w okresie od 17 marca 2016 r. do 2 sierpnia 2016 r. we W. działając umyślnie nie dokonał wobec klienta rozliczenia się z pobranych bezpośrednio na swój rachunek bez zgody klienta kosztów zastępstwa procesowego ze spraw sądowych (w tym sądowo-administracyjnych), w których był pełnomocnikiem Województwa (...), mimo wezwań tego klienta, to jest nie przedstawił ewidencji obrotu tymi aktywami i jego udokumentowania, jak też nie dokonał wydania takich środków na rzecz klienta, co stanowi czyn sprzeczny z prawem i zasadami etyki radcy prawnego,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego naruszającego postanowienia art. 6 oraz art. 37 ust. 3, ust. 4 i ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j.: Dz.U.2016.233 z dnia 2016.02.25, ze zm.),

2.

dnia 4 marca 2016 r. we W. w korespondencji e-mailowej z pracownikiem Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) M. G. umyślnie nie zachowywał umiaru i taktu w swoim wystąpieniu, zarzucając „zmianę zeznań”, po których na sali sądowej przejechałby się po tym pracowniku jak po łysej kobyle, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego naruszającego postanowienia art. 6 i art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych,

3.

w dniu 18 kwietnia 2016 r. we W. działając umyślnie nie zachowywał umiaru i taktu w ocenie pracy Z. B. – pracownika Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...), określając ją w e-mailu kierowanym do różnych osób – pracowników

(...) jako serią pomyłek, uchybień i błędów, że jest do dyspozycji, jeśli pracownica ta chciałaby „rozbiórki serii błędów na czynniki pierwsze”, ale uprzedza, że będzie niemiła, że Z. B. nie wyraża cienia skruchy, kiedy inne osoby „stają na rękach, aby ratować sytuację”, że cechuje ją brak „odrobinki pokory”, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego naruszającego postanowienia art. 6 i art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych,

4.

dnia 19 listopada 2015 r. we W. w korespondencji e-mail adresowanej do pracowników Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) działając umyślnie nie zachowywał umiaru i taktu, używając słów wulgarnych w rodzaju: „być może wydam na dziwki”, „To nawet nie jest cyrk tylko burdel, moja ciotka miała burdel to był cyrk!”, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego naruszającego postanowienia art. 6 i art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych,

5.

dnia 19 sierpnia 2015 r. we W. w korespondencji e-mail adresowanej do pracowników Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...) działając umyślnie nie zachowywał umiaru i taktu, używając słów wulgarnych: „i DUPA znów dostają to samo GÓWNO!!”, sformułowań obraźliwych w rodzaju: „do tego trzeba woli, a nie tępoty urzędniczej”, „nie zniżę się do takiego poziomu, aby puścić pod swoim nazwiskiem takiego (...), „jakiś urażony DUPEK z (...), „uwagi merytoryczne nie trafiają do zabetonowanych główek”, jak też polegający na tym, że wypowiadał się w ten sposób publicznie o sprawach prowadzonych przez innych radców prawnych, nie zachowując tym umiaru, taktu i zawodowego dystansu wobec sprawy oraz naruszał obowiązek lojalności i koleżeństwa wobec innych radców prawnych, co stanowi czyn sprzeczny z zasadami etyki radcy prawnego,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego naruszającego postanowienia art. 6, art. 38 ust. 5, art. 39 i art. 50 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w zw. z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. wniosła na podstawie art. 65 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych o wymierzenie radcy prawnemu D. S. kary nagany za przewinienie dyscyplinarnych nr 1, na podstawie art. 65¹ ust. 2 pkt 1 ustawy o radcach prawnych kary upomnienia za każde z przewinień dyscyplinarnych nr 2-5, zaś na podstawie 65¹ ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierzenie Obwinionemu kary łącznej nagany.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ustalił następujący stan faktyczny:

Radca prawny D. S. jest zatrudniony na podstawie umowy o pracę w Urzędzie Marszałkowskim Województwa (...) (zwany dalej (...)), w niepełnym wymiarze czasu pracy (0,66 etatu), świadczącym pomoc prawną dla różnych komórek organizacyjnych (...).

W związku z wystąpieniem do Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. przez Panią M. P. (z domu B.) - Dyrektora ówczesnego Departamentu Prawnego i Kadr (...) w ramach nadzoru nad należyty i zgodnym z ustawą o radcach prawnych i zasadami etyki wykonywaniem zawodu radcy prawnego, Wizytatorzy Zespołu (...) Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. przeprowadzili wizytację w (...) celem oceny pracy radcy prawnego D. S.

Pracodawca zarzucił w/w radcy prawnemu brak końcowego rozliczenia prowadzonych spraw sądowych, sądowno-administracyjnych i egzekucyjnych, samodzielne pobieranie przez radcę prawnego kosztów zastępstwa procesowego w prowadzonych przez niego sprawach bezpośrednio na swój rachunek bankowy wskazany komornikowi prowadzącemu postępowania egzekucyjne, odmowę informowania pracodawcy o kwotach wyegzekwowanych w toku postępowań egzekucyjnych, pomimo wielokrotnych wezwań pracodawcy, nieetyczne i sprzeczne z zasadami współzycia społecznego zachowanie wobec przełożonych radcy prawnego, członków Zarządu Województwa (...) oraz współpracowników poprzez używanie zarówno podczas bezpośrednich rozmów, jak i w korespondencji e-mail oraz w pismach (w tym procesowych) wulgaryzmów i innych zwrotów obrażających i naruszających dobra osobiste innych osób. Ponadto, pracodawca zarzucił radcy prawnemu samowolne opiniowanie spraw, w których już inni radcowie prawni wydawali opinie prawne, bez powiadomienia ich o wydaniu dodatkowej opinii przy jednoczesnej krytyce pracy innych radców prawnych, nie przestrzeganie przez radcę prawnego wewnętrznych regulacji i procedur obowiązujących w (...), w tym problemów z rozliczaniem wyjazdów służbowych. Wizytatorzy w swym sprawozdaniu wyrazili negatywną opinię o pracy zawodowej radcy prawnego D. S. wskazując normy prawne, które radca prawny w ocenie Wizytatorów naruszył swoim zachowaniem.

Radca prawny D. S. złożył liczne uwagi i zastrzeżenia do sprawozdania Wizytatorów. Mianowicie, zakwestionował wskazany w sprawozdaniu okres zatrudnienia w (...), listę wydziałów na rzecz których świadczył pomoc prawną, udział w szkoleniach organizowanych przez (...) we W. lub przez inne izby. Ponadto zarzucił ocenie jego pracy powierzchowność i brak woli poznania istoty problemu. Radca prawny wskazał, że istniały problemy w ustaleniu z (...) sposobu rozliczania z radcami prawnymi zasądzanych kosztów zastępstwa procesowego. Dopiero na wniosek radcy prawnego w dniu 1 lipca 2014 r. kwestia ta została uregulowana. Radca prawny nie zgodził się również, z tym, że w pismach procesowych używał wulgaryzmów, zachowań nieetycznych lub sprzecznych z zasadami społecznymi. Natomiast, odnosząc się do wiadomości e-mail, radca prawny ocenił ich treść jako "celne i prawdziwe" oraz "adekwatne do opisanych sytuacji". Zaprzeczył, żeby samowolnie opiniował sprawy, w tym oceniane przez innych prawników przy czym zaznaczył, że sprawy trafiały do niego od "struktury", często jako polecenie lub prośba Dyrektora Wydziału lub Departamentu w celu poznania stanowiska właśnie radcy prawnego D. S.. Obwiniony również nie podziela zarzutu co do braku przestrzegania regulacji wewnętrznych, w tym zasad rozliczania delegacji służbowych obowiązujących w (...).

dowody:

- sprawozdanie Wizytatorów (k.1-7),
- pismo r.pr. D. S. z uwagami i zastrzeżeniami do sprawozdania Wizytatorów (k. 10-14),
- pismo Dyrektora Wydziału (...) z dnia 11 maja 2015 r. (k.15),
- pismo Dyrektora Wydziału (...) z dnia 10 września 2015 r. (k.16),
- korespondencja e-mail (k. 17-20),
- pismo Dyrektora Wydziału Mienia Wojewódzkiego (...) z dnia 29 stycznia 2015 r. (k.21),
- nakaz zapłaty z dnia 14 marca 2016 r., sygn. akt: VIII Nc 26/16 (k.22),
- wniosek r.pr. D. S. do Marszałka Województwa (...) z dnia 1 lipca 2014 r. o zmianę zarządzenia nr (...) (k.23-26),
- wniosek w sprawie wypłaty dodatkowego wynagrodzenia radcy prawnemu (k. 27-34),
- korespondencja e-mail z 25 września 2013 r. i 7 października 2013 r.(k.35),
- pismo Dyrektora Departamentu Budżetu i Finansów (...) z dnia 28 stycznia 2013 r. wraz z załącznikami (k. 36-41),

- pismo r.pr. D. S. z dnia 21 października 2013 r. (k. 42-43),
- korespondencja e-mail r.pr. D. S. z pracownikami (...) (k.44-67),
- pismo r.pr. D. S. z dnia 21 stycznia 2016 r. (k.68),
- korespondencja e-mail r.pr. D. S. (k. 69-71).

W dniu 4 lipca 2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W., w konsekwencji w/w wizytacji postanowiła wszcząć dochodzenie w sprawie dopuszczenia się przez radcę prawnego D. S. przewinień dyscyplinarnych.

W wyniku przeprowadzonego dochodzenia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. postanowieniem z dnia 5 stycznia 2017 r. przedstawiła zarzuty radcy prawnemu D. S. (sprostowane postanowieniem z dnia 18 stycznia 2017 r.).

Do dnia rozpoczęcia obowiązywania w (...) Zarządzenia Marszałka Województwa (...) z dnia 23 czerwca 2014 r., nr (...), w sprawie zmiany zarządzenia nr (...) Marszałka Województwa (...) z dnia 13 maja 2009 r. w sprawie ustalenia "Regulaminu wynagradzania pracowników Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...)", które następnie zostało zmienione Zarządzeniem nr (...) Marszałka Województwa (...) z dnia 19 września 2016 r., koszty zastępstwa procesowego zasądzone w postępowaniach sądowych lub przyznane w postępowaniach egzekucyjnych były rozliczane jako dodatkowe wynagrodzenia radców prawnych zgodnie z bezpośrednim stosowaniem norm prawnych wynikających z ustawy o radcach prawnych. Wyżej wymienione Zarządzenia doprecyzowywały określoną w ustawie o radcach prawnych zasadę rozliczania kosztów zastępstwa procesowego z radcami prawnymi zatrudnionymi na podstawie umowy o pracę w (...). Dodatkowe wynagrodzenie było przyznawane w wysokości 65 % brutto zasądzonych lub przyznawanych kosztów zastępstwa procesowego. Przed dniem wejścia w życie Zarządzenia nr (...) incydentalnie w (...) dopuszczano - wyłącznie po wcześniejszym uzgodnieniu pomiędzy (...) a radcą prawnym - przyznanie radcy prawnemu 100 % zasądzonych lub przyznanych kosztów zastępstwa procesowego, jako dodatkowego wynagrodzenia. Obwinionemu w jednym przypadku przyznano wynagrodzenie dodatkowe w wysokości 100 % zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego, co Obwiniony uznawał za zasadę obowiązującą w (...). W każdej sytuacji, warunkiem wypłaty dodatkowego wynagrodzenia był wpływ kosztów zastępstwa procesowego na rachunek bankowy (...), złożenie przez radcę prawnego stosownego wniosku według ustalonego wzoru oraz podjęcie uchwały sejmiku województwa (...) w przedmiocie zmiany budżetu województwa. Obwinionemu wielokrotnie zwracano uwagę, że przyjęty przez niego sposób rozliczania kosztów zastępstwa procesowego nie obowiązuje i nie jest akceptowalny w (...). Obwiniony wskazywał w postępowaniach egzekucyjnych własny rachunek bankowy do przekazywania wyegzekwowanych należności, w tym kosztów zastępstwa procesowego zasądzanych na rzecz Województwa (...) jednocześnie twierdząc, że udzielone mu pełnomocnictwa procesowe uprawniają Obwinionego nie tylko do odbioru kosztów zastępstwa procesowego ale niejako automatycznie uprawniają do zatrzymania wyegzekwowanych kosztów jako należnego mu dodatkowego wynagrodzenia. Przełożeni wielokrotnie wzywali Obwinionego do rozliczenia prowadzonych przez niego spraw, opłat sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego. Obwiniony nie informował o przebiegu i wyniku prowadzonych spraw. W dniach 17 marca 2016 r. oraz 27 lipca 2016 r. Obwiniony został wezwany przez pracodawcę do rozliczenia się z pobranych na swój rachunek bankowy kosztów zastępstwa procesowego w prowadzonych w latach 2013-2016 sprawach, w których występował jako pełnomocnik, zażądano wyszczególnienia sygnatur spraw ze wskazaniem ich rodzaju, przedmiotu sprawy, sądu przed którym została rozpoznana oraz kwot, które pobrał bezpośrednio na swój rachunek, przy czym Obwinionemu wyznaczono termin do dnia 2 sierpnia 2016 r. na dokonanie rozliczenia. Po wezwaniu z dnia 27 lipca 2016 r. Obwiniony wpłacił na rachunek bankowy (...) kwotę 1673,02 zł uznając ją jako "wystarczającą", przy czym nadal nie wskazał w jaki sposób skalkulował wpłaconą kwotę. (...) powołał zespół pracowników kilku komórek organizacyjnych dla przeprowadzenia inwentaryzacji prowadzonych przez Obwinionego spraw i sporządzenia rozliczeń pozyskanych przez niego kosztów zastępstwa procesowego bezpośrednio na jego rachunek. Obwiniony wbrew wcześniejszym deklaracjom nie wykazywał chęci współpracy z w/w zespołem. W wyniku

inwentaryzacji stwierdzono, że w trzech sprawach Obwiniony pobrał bezpośrednio koszty zastępstwa procesowego na swój rachunek, z których wcześniej nie rozliczył się z pracodawcą.

W (...) obowiązywały dwie zasady rozliczania opłat sądowych: wypłata radcy prawnemu zaliczki, co według Obwinionego było uciążliwe i niedostosowane do specyfiki elektronicznego postępowania upominawczym, w ramach którego prowadził sprawy oraz zwrot przez (...) równowartości kwot uiszczanych przez radcę prawnego tytułem opłat sądowych.

Obwiniony nie aprobował i wielokrotnie kwestionował wysokość, jaki i procedurę przyznawani dodatkowego wynagrodzenia z tytułu zasądzonych lub przyznanych kosztów zastępstwa procesowego, w szczególności nie stosował się do zasady składania wniosków o wypłatę dodatkowego wynagrodzenia, jednocześnie twierdząc, że w (...) nie ma procedur do rozliczani takich kosztów, jak również brak jest obowiązku informowania radców prawnych o wpłynięciu do (...) kosztów zastępstwa procesowego. Przedstawiał (...) kilkakrotnie projekty umów, które miały być z nim zawarte co do rozliczenia kosztów jednakże żadna z takich umów nie została zawarta. Obwiniony uznawał się uprawnionym do pobrania w całości kosztów zastępstwa procesowego, jako gratyfikacji za jego pracę. W ocenie Obwinionego jego dłużnikiem co do należności z tytułu zasądzonych lub przyznanych kosztów zastępstwa procesowego był (...). Uwagi, które formułował Obwiniony miały wynikać z jego frustracji odnoszącej się do organizacji (...), w tym sposobu rozliczania z (...) opłat uiszczanych w ramach elektronicznego postępowania sądowego.

Z końcem 2016 r. - po przeprowadzeniu inwentaryzacji - (...) oraz Obwiniony doszli do porozumienia co do końcowego wzajemnego rozliczenia wszelkich opłat sądowych, kosztów zastępstwa procesowego oraz innych wydatków. Obwiniony, pomimo wyrażania w dalszym ciągu dezaprobaty do sposobu rozliczania się z (...) stosuje się do zasad obowiązujących wewnątrz urzędu, w szczególności składa stosowne wnioski dotyczące wypłaty dodatkowych wynagrodzeń.

Odnosnie pozostałych zarzutów.

Obwiniony, w korespondencji e-mail z dnia 4 marca 2016 r. z pracownikiem (...) M. G. zarzucił temu pracownikowi „zmianę zeznań”, w związku z czym na sali sądowej przejechałby się po nim jak po łysej kobyle. Przy czym w/w pracownik nie czuje się obrażony treścią w/w korespondencji ani nie oświadczył, że z tego tytułu poniósł jakąkolwiek szkodę. Obwinionemu nic nie wiadomo, żeby M. G. poczuł się urażony. Obwiniony i M. G. od wielu lat współpracują ze sobą w ramach struktury (...).

W korespondencji e-mail z okresu od dnia 18 kwietnia 2016 r. do dnia 2 maja 2016 r., przesłanej do różnych pracowników (...), Obwiniony przedstawił ocenę pracy Z. B. – pracownika (...), określając ją jako serią pomyłek, uchybień i błędów, że jest do dyspozycji, jeśli pracownica ta chciałaby „rozbiórki serii błędów na czynniki pierwsze”, uprzedzając, że będzie niemiły, że Z. B. nie wyraża cienia skruchy, kiedy inne osoby „stają na rękach, aby ratować sytuację”, że cechuje ją brak „odrobinki pokory”. W ocenie Obwinionego, sformułowania skierowane do Z. B. były efektem sposobu prowadzenia przez nią sprawy, która następnie została mu powierzona. Obwiniony został poproszony o poprowadzenie sprawy dotyczącej skargi na bezczynność organu przy udzielaniu informacji publicznej przy czym skarga była już złożona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Z. B. potwierdziła fakt popełnienia przez nią błędu co do uchybienia terminu jednocześnie zaznaczając, że sama krytyka jej pracy nie dotknęłaby jej, gdyby nie została udostępniona osobom trzecim. Z. B. nie składała wniosków o wszczęcie postępowania mającego dyscyplinować Obwinionego, zgodnie z obowiązującymi w (...) procedurami.

W kolejnej korespondencji e-mail adresowanej do pracowników (...) z dnia 19 listopada 2015 r., Obwiniony użył słów wulgarnych w rodzaju: „być może wydam na dziwki”, „To nawet nie jest cyrk tylko burdel, moja ciotka miała burdel to był cyrk!”.

Natomiast, w korespondencji e-mail adresowanej do pracowników (...) z dnia 19 sierpnia 2015 r., używał słów wulgarnych: „i DUPA znów dostają to samo GÓWNO!!”, sformułowań obraźliwych w rodzaju: „do tego trzeba woli, a nie tępoty urzędniczej”, „nie zniżę się do takiego poziomu, aby puścić pod swoim nazwiskiem takiego (...), „jakiś

urazony DUPEK z (...), „uwagi merytoryczne nie trafiają do zabetonowanych główek”; jednocześnie wypowiadał swoją ocenę co do tego, że inni radcy prawni mieliby parafować projekty umów bez uwag jako dopracowane i standardowe, podczas gdy Obwiniony nie oceniał takich projektów pozytywnie i zapowiadał, że nie puści żadnego projektu nawet gdyby go „wcześniej akceptował bardzo ważny radca prawny lub jeszcze bardziej ważny”.

Pracownicy (...) informowali przełożonych Obwinionego o zastrzeżeniach dotyczących kontaktów z nimi, używania słów powszechnie uznawanych za wulgarne oraz dokonywania oceny intelektualnej i merytorycznej pracowników (...), używania sformułowań nadmiernie kolokwialnych.

Pomimo powyższych zastrzeżeń, Obwinionemu powierzano - w ocenie pracowników (...) sprawy trudne, które często wygrywał.

dowody:

- pismo Dyrektora Departamentu Prawnego i Kadr (...) z dnia 3 sierpnia 2016 r. (k.81),
- pismo r.pr. D. S. z dnia 2 sierpnia 2016 r. (k.185-186),
- pismo Dyrektora Wydziału Organizacyjno - (...) z dnia 27 lipca 2016 r. (k.84, k. 184),
- pismo r.pr. D. S. z dnia 24 stycznia 2016 r. (k.85-89),
- korespondencja e-mail urzędnika Wydziału Organizacyjno - (...) Departamentu Prawnego i Kadr (...) z r.pr. D. S. z dnia 17 marca 2016 r. dotycząca inwentaryzacji spraw (k.90-94),
- korespondencja e-mail r.pr. D. S. z dnia 19 sierpnia 2015 r. (k.95, k.163),
- korespondencja e-mail J. M. z dnia 21 sierpnia 2015 r. (k.96),
- korespondencja e-mail r.pr. D. S. z 21 sierpnia 2015 r., 28 sierpnia 2015 r., 17 września 2015 r. (k.97- 99),
- korespondencja e-mail r.pr. D. S. z dnia 19 listopada 2015 r. (k.101, k.162),
- korespondencja e-mail r.pr. D. S. z dnia 4 marca 2016 r. (k.102 verte, k.157),
- korespondencja e-mail M. G. z dnia 15 kwietnia 2016 r. (k.103),
- korespondencja e-mail M. B. (2) z dnia 2 maja 2016 r. (k.104),
- korespondencja e-mail dotycząca urzędnika (...) Z. B., w tym e-mail r.pr. D. S. z dnia 18 kwietnia 2016 r. (k.104-105, k. 155-156),
- korespondencja e-mail pracowników (...) z r.pr. D. S. z dnia 30 maja 2016 r. i 1 czerwca 2016 r. dotycząca rozliczeń, (k.106, k. 166),
- korespondencja e-mail M. G. z dnia 25 maja 2016 r. (k.106),
- korespondencja e-mail r.pr. D. S. z dnia 21 stycznia 2016 r. (k.108),
- korespondencja e-mail r.pr. D. S. z dnia 16 grudnia 2015 r. (k.111-112),
- korespondencja e-mail pracowników (...) z r.pr. D. S. dotycząca rozliczeń (k.113-121, k. 172-180),
- pismo Dyrektora Departamentu Prawnego i Kadr (...) z dnia 5 października 2016 r. (k.273),
- zarządzenie nr (...) Marszałka Województwa (...) z dnia 19 września 2016 r. (k. 274, k. 300),

- zarządzenie nr (...) Marszałka Województwa (...) z dnia 23 czerwca 2014 r. (k. 275),
- pismo Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego (...) we W. do (...) z dnia 17 listopada 2016 r.
- pismo Dyrektora Departamentu Prawnego i Kadr (...) z dnia 8 grudnia 2016 r. (k.279-280),
- zarządzenie nr (...) Marszałka Województwa (...) z dnia 13 maja 2009 r. wraz załącznikami (k. 290-295),
- zarządzenie nr (...) Marszałka Województwa (...) z dnia 8 czerwca 2009 r. wraz załącznikami (k. 296-297),
- zarządzenie nr (...) Marszałka Województwa (...) z dnia 27 maja 2015 r. (k. 298),
- zarządzenie nr (...) Marszałka Województwa (...) z dnia 23 września 2015 r. (k. 299),
- zarządzenie nr (...) Marszałka Województwa (...) z dnia 11 kwietnia 2016 r. (k. 384-392),
- zarządzenie nr (...) Marszałka Województwa (...) z dnia 15 czerwca 2012 r. (k. 393-403),
- korespondencja e-mail z dn: 12 i 14 sierpnia 2016 r.
- korespondencja e-mail M. Z. do r.pr. D. S., M. G. i J. M. z dnia 7 października 2013 r.,
- pismo J. M. z dnia 27 lipca 2016 r.
- wyciąg z rachunku bankowego r.pr. D. S. z dnia 27 sierpnia 2016 r.,
- wydruk części informacji zawartej w wiadomości e-mail.

W odpowiedzi z dnia 16 sierpnia 2017 r. na wniosek o ukaraniu Obwiniony wniósł o odrzucenie wszystkich zarzutów w całości i umorzenie postępowania ewentualnie oddalenie zarzutu nr 1 i uniewinnienie od stawianego mu zarzutu oraz odrzucenie zarzutów od 2 do 5 i w tym zakresie umorzenie postępowania. Obwiniony podniósł zarzut, że zgodnie z art. 64 ust. 2 ustawy o radcach prawnych od odpowiedzialności dyscyplinarnej wyłączone są czyny naruszające przepisy dotyczące porządku i dyscypliny pracy określone w kodeksie pracy a w związku z tym jego zachowanie powinno być oceniane przez pracodawcę z punktu widzenia naruszenia procedur dotyczących porządku i dyscypliny pracy obowiązującej w (...) a nie przez sąd dyscyplinarny (...) we W..

Dodatkowo nadmienił, że udzielone mu pełnomocnictwa procesowe uprawniały go do odbioru kosztów procesu od strony przeciwnej w sprawach przekazanych przez pracodawcę do prowadzenia, powołując się przy tym na art. 91 pkt 5 kpc.

Mając na uwadze powyższe, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. zasługuje częściowo na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Okręgowy Sąd Dyscyplinarny rozstrzygnął zarzut przedstawiony przez Obwinionego w odpowiedzi na wniosek o ukaranie dotyczący zagadnienia wyłączenia Obwinionego od odpowiedzialności dyscyplinarnej, o którym mowa w art. 64 ust. 2 ustawy o radcach prawnych. W ocenie sądu dyscyplinarnego nie podlega on uwzględnieniu w rozstrzyganej sprawie albowiem przewinienia dyscyplinarne, które zostały zarzucone Obwinionemu wykraczają poza znaczenie zwrotu "porządku i dyscypliny pracy określonych w kodeksie pracy" nadane im przez ustawodawcę. Zdaniem sądu dyscyplinarnego, radca prawny nie podlegałby odpowiedzialności dyscyplinarnej w przypadku naruszenia norm obowiązujących u pracodawcy mających znaczenie typowo organizacyjne wskazane w art. 104¹ § 1 kodeksu pracy m.in. dotyczących sposobu ewidencjonowania czasu pracy, warunków przebywania na terenie zakładu pracy, przestrzegania zasad bhp i przeciwpożarowych, sposobu

korzystania z pomieszczeń i urządzeń technicznych. Każdy z zarzucanych Obwinionemu czynów nie mieści się, w tym znaczeniu tym samym zarzut nie zasługuje na uwzględnienie.

Oceniając dowody zgromadzone w sprawie, w szczególności obszernie zeznania świadków oraz wyjaśnienia Obwinionego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że nie zaistniały okoliczności, które uzasadniałyby powzięcie wątpliwości co do ich wiarygodności. Dowody nie były kwestionowane przez uczestników postępowania, a więc brak było podstaw do uznania ich za niewiarygodne.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radcowie prawni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych.

Zgodnie z art. 37 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu ustalonym uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., pieniądze klienta, znajdujące się w posiadaniu radcy prawnego, powinny być odpowiednio wyodrębnione i zdeponowane na rachunku odrębnym od innych rachunków radcy prawnego. Wszelki obrót tymi aktywami, w tym dokonywany pomiędzy radcą prawnym a klientem, musi być odpowiednio ewidencjonowany i udokumentowany. Nie dotyczy to przekazanych radcy prawnemu środków na pokrycie opłat i wydatków związanych z prowadzoną sprawą. Stosownie do ust. 4 artykułu 37 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego – radca prawny nie może przekazać środków z rachunku odrębnego na swój rachunek z tytułu zapłaty wynagrodzenia bez pisemnej zgody klienta. Zgodnie z art. 37 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny jest zobowiązany na żądanie klienta lub osoby, na rzecz której wykonywał czynności zawodowe, wydać środki, o których mowa w ust. 1 – niezwłocznie lub na warunkach zaakceptowanych przez klienta lub tę osobę. W rozpatrywanej sprawie sąd dyscyplinarny doszedł do wniosku, że wymaganych przez przytoczone normy prawne uzgodnień między Obwinionym i (...) nie było. Wręcz przeciwnie (...) musiał zaangażować zespół pracowników w celu ustalenia i rozliczenia spraw prowadzonych przez Obwinionego.

Radca prawny, zgodnie z art. 22⁴ust. 2 ustawy o radcach prawnych jest uprawniony do dodatkowego wynagrodzenia w wysokości nie niższej niż 65% kosztów zastępstwa sądowego zasądzonych na rzecz strony przez niego zastępowanej lub jej przyznanych w ugodzie, postępowaniu polubownym, arbitrażu zagranicznym lub w postępowaniu egzekucyjnym, jeżeli koszty te zostały ściągnięte od strony przeciwnej, przy czym w państwowych jednostkach sfery budżetowej wysokość i termin wypłaty tego wynagrodzenia określa umowa cywilnoprawna. Z powyższego wynika, że Obwiniony nie mógł bez zgody pracodawcy potrącić dodatkowego wynagrodzenia z kosztów procesu, które wpłynęły na jego rachunek bankowy od przeciwnika procesowego. Sąd dyscyplinarny nie kwestionuje prawa do odbioru kosztów procesu wynikającego z udzielonego pełnomocnictwa procesowego, jednakże prawo do odbioru kosztów nie oznacza, że w chwili zaksięgowania środków pieniężnych na rachunku bankowym radcy prawnego stanowią jego gratyfikację za wykonaną pracę. W zakresie odbioru kosztów procesu radca prawny działa w imieniu i na rzecz swojego klienta. Radca prawny pobierając na swój rachunek środki pieniężne klienta z tytułu kosztów procesu winien go o tym poinformować i się z nich rozliczyć. Stosownie do Art. 22⁴ust. 2 ustawy o radcach prawnych koszty zastępstwa sądowego zasądzane są na rzecz strony a nie na rzecz pełnomocnika procesowego.

Zarządzeniem Marszałka Województwa (...) nr (...) z dnia 23 czerwca 2014 r. wprowadzone zostały zmiany do „Regulaminu wynagradzania pracowników Urzędu Marszałkowskiego Województwa (...)” (kolejny raz zmienione Zarządzeniem Marszałka Województwa (...) nr (...) z dnia 19 września 2016 r.) w zakresie przyznania radcom prawnym zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w (...) prawa do dodatkowego wynagrodzenia z tytułu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 65% zasądzonych lub przyznanych kosztów zastępstwa procesowego. Warunkiem wypłaty dodatkowego wynagrodzenia był wpływ wyegzekwowanych kosztów zastępstwa procesowego na rachunek bankowy (...) lub Województwa (...) oraz kompletny wniosek sporządzony przez radcę prawnego, według ustalonego w (...) wzoru. W związku z powyższym nie można podzielić argumentów Obwinionego, że w (...) nie zostały ustalone zasady rozliczania zasądzanych lub przyznanych kosztów zastępstwa procesowego. Obwiniony nie był uprawniony do zatrzymywania zasądzanych kosztów zastępstwa procesowego na swoim rachunku bankowym i uznania ich jako własne. Obwiniony był zobowiązany do ich przekazania na rachunek bankowy (...) i dopiero

wówczas mógł wnioskować o ich wypłatę jako dodatkowe wynagrodzenie. Okolicznością pozytywną, którą doszukał się sąd dyscyplinarny i która wpłynęła na wymiar kary jest niewątpliwie fakt porozumienia się z (...) co do rozliczenia wzajemnych należności.

Odnosząc się do zarzutów, o których mowa w pkt 2 i 3 wniosku o ukaranie, co do których Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uniewinnił radcę prawnego D. S., sąd nie dopatrył się w zachowaniu radcy prawnego przewinienia dyscyplinarnego. W pierwszym przypadku postępowanie nie wykazało żeby M. G. odczuwał, że został urażony sformułowaniami zawartymi w korespondencji prowadzonej z Obwinionym. Z materiału dowodowego nie wynika żeby zostały naruszone dobra osobiste M. G., nie poniósł on też z tego tytułu szkody. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wziął pod uwagę również fakt długotrwałej współpracy między M. G. a Obwinionym. Ponadto, Obwiniony twierdził, że starał się udzielać rad młodszemu koledze w zakresie prowadzenia sporów sądowych. Natomiast korespondencję e-mail, w której Obwiniony wyraził opinię co do pracy Z. B. sąd ocenił jako niewłaściwe relacje między pracownikami co najwyżej w kontekście zasad kultury a nie odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego dotyczącej wykonywania zawodu. Dodać należy, że w obu przypadkach Obwiniony w korespondencji nie formułował wypowiedzi zawierających wulgaryzmy, tym samym sąd nie dopatrył się przekroczenia przez Obwinionego umiaru i taktu a tym samym godności wykonywanego zawodu.

Natomiast oceniając zarzuty opisane w pkt 4 i 5 wniosku o ukaranie należałoby w pierwszej kolejności zaznaczyć, że regułą wynikającą z deontologii zawodowej jest to, że praktycznie każde wystąpienie radcy prawnego powinno cechować się umiarem i taktem w wypowiedzi, w szczególności w przypadku gdy jej treść w jakikolwiek sposób, bezpośredni czy też pośredni, można odnieść do konkretnej osoby. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego norma wyrażona w art. 38 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego ogłoszonego uchwałą nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego znajduje uzasadnienie. Zdaniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, brak umiaru i taktu przejawia się tym, że radca prawny może ją naruszyć nawet w przypadku, gdy użyte argumenty znajdują potwierdzenie w dowodach, ale ich prezentacja przekracza granicę umiaru. Naruszenie godność zawodu, które mogłoby zdyskredytować danego radcę prawnego w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego, jest wartością, o którą radca prawny powinien dbać w szczególności przy wykonywaniu czynności zawodowych, jak również działalności publicznej. W ocenianym stanie faktycznym, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznając Obwinionego winnym popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 4 i 5 wniosku o ukaranie wyraża pogląd, że stan faktyczny przesadza o tym, że Obwiniony w korespondencji e-mail z pracownikami (...) formułując wypowiedzi w sposób wulgarny nie zachował umiaru i taktu, a także naruszył godność zawodu radcy prawnego. Ponieważ okoliczności popełnienia czynu i wina Obwinionego nie budzą wątpliwości, a postawa Obwinionego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte, Sąd wymierzył za każdy z zarzucanych w pkt 4 i 5 czynów karę upomnienia.

Wymierzając karę sąd dyscyplinarny wziął również pod uwagę pozytywną ocenę pracowników (...) co do merytorycznej pracy Obwinionego oraz zamiar dalszej wzajemnej współpracy między (...) a Obwinionym.

Wobec powyższego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał radcę prawnego D. S. winnym zarzucanych czynów 1, 4 i 5 i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył Obwinionemu karę upomnienia za każdy z tych czynów, zaś na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył Obwinionemu karę łączną upomnienia. Z zarzutów 2 i 3 sąd dyscyplinarny radcę prawnego D. S. uniewinnił.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych kosztami postępowania w kwocie 1285,80 zł obciążył Obwinionego.

Orzeczenie nie jest prawomocne. Od orzeczenia służy prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w W. za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. w terminie 14 dni od otrzymania orzeczenia wraz z uzasadnieniem.